

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.

a kir. itélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

A bécsiek s a császárné.

Pécs, 1898. szept. 14.

Szünetel a politika, elnémultak a pártusák s az egész nemzet egy családként olvadt össze az őszinte fájdalomban s a mélységes gyászban, melyet imádott Nagyszasszonyunk borzasztó tragédiája fakasztott minden magyar szíven.

Ebben a nagy fájdalomunkban alig vesszük észre, hogy a külföld részvéte csaknem kizárólag az osztrák császárnak szól s a nagy világ az osztrák császárné elhunytát fájlalja. Hisz megszokhattuk már, hogy a külföld a bécsi udvart csak osztrák uralkodó otthonának tekinti s tudomást sem vesz róla, hogy annak fejét egy másik, sokkal fényesebb korona, a szent István koronája is ékesíti.

Még az angol udvar is, Európának kívülünk legrégebb alkotmányos népét képviselő uralkodó, hivatalos jelentésében csak Ausztria császárnéját gyászolja s a nejtől megfosztott császár iránt van eltelve a legmélyebb részvétellel.

Nem akarunk ezért rekriminálni, nincs annak most sem helye, sem ideje; ha a külföld nem is vesz tudomást róla, tudjuk, érezzük mi, hogy mi volt a megdicsőült mártir nekünk, mit veszítettünk a rémes katasztrófa által, mely őt tőlünk elragadta.

De azért mégis érthető kíváncsisággal tekintünk át a szomszédba, abba az Ausztriába, melynek fájdalmában a művelt világ olyan élénk részt vesz: hogyan is nyilvánul ott ez a fájdalom?

És itt mindjárt a szemünkbe ötlök egy bántó disszonancia, a melyet a jubileumi kiállítás igazgatósága idézett fel. Magyarországon legalább általános felháborodást szült volna, ha minálunk történik ilyesmi.

A jubileumi kiállítás igazgatósága ugyanis a gyászshir vétele után rögtön összeült és elhatározta, hogy *dacára a vezetőség és a kiállítók egyhangú óhajának*, miszerint rögtön zárják be a kiállítást, ezt nem teszi meg, mert „tekintetbe vették ő felségének azon intencióját, hogy az állami és uralkodóházbeli események soha se érintsék a *magánérdekeket* s tekintetbe vették azt is, hogy a kiállítás tulajdonképpen a komoly hazafias hódolat megnyilatkozása, *nem pedig szórakozóhely.*»

Nos hát nem felháborító dolog, hogy a magánérdekek megóvása miatt tartják nyitva a kiállítást, mikor a kiállítók egy-

hangu óhaja annak bezárását követelte? Hát kinek a magánérdekét sértené a bezárás? Bizonyára a korcsmárosoknak és kávéosoknak az érdekét, kiknek „a komoly hazafias hódolat megnyilatkozásának“ ezen a klasszikus helyén több pavillonuk, no meg több publikumuk is van, mint az összes kiállítóknak.

Mikor az uralkodót a legszörnyűbb csapás érte, a mely embert csak érhet, mikor ennek folytán a jubileumi örömnepnek a gyász napjaivá lettek, akkor ennek az örömnepnek az alkalmára rendezett kiállítást a kiállítók egyhangú óhaja ellenére is nyitva tartani csak azért, hogy a korcsmárosok ne károsodjanak: az már határos a cinizmussal. A fájdalom és igaz részvét által áthatott magyar szív bizonyára talált volna módot a jogos magánérdek kártalanítására, de az általános nemzeti gyász harmoniáját ilyen határozattal meg nem zavarta volna.

De hát ilyen a bécsi hangulat, az a mulatságot úgy, mint a gyászt is csak a kifejtett pompa és látványosság szempontjából itéli meg s nagyon találóan jellemzi a bécsieknek ezt a sajátságát a Frankfurter Zeitungnak egy mindenestre bécsi körökből származó cikke, amely a többi között ezeket mondja: „A bécsi kispolgár még mindig nagyon boldog, ha magas személyek leszállnak hozzá. Erzsébet királyné egyáltalán nem volt nyájas. Mint telivér arisztokrata-természet, nem szeretett a nép közé vegyülni. Az udvarhoz tartozókat kivéve, alig van Bécsben ember, aki csak fölületesen is ismerte volna. Miután semmivel sem járult hozzá, hogy szeressék, csupán megnyerő külseje lehetett az, ami rokonszenvenessé tette.“

Ime a bécsi keserűség, mely egy külföldi lapban imigyen önti ki szíve fájdalmát! Azok a nagy lelki tulajdonok, az uralkodói és női erényeknek az a dicsősorozója, melyek a megdicsőültnek homlokát övezték, mind nem hozták rezgésbe a kedélyes bécsi szívet, csak megnyerő külseje volt az, mely benne rokonszenvet keltett, a szeretet rajongását azonban csak az az uralkodói személyiség tapasztalhatja a bécsi nép reszeről, aki sűrűn leszáll trónjáról — komázni vele, legyen különben mint uralkodó s mint ember, bármilyen.

Nos, ide nézzon az a kedélyes bécsi nép mihozzánk s az ország legelrejtettebb zugában is megnyilatkozó őszinte fájdalom, szívbeli mélységes gyász meg fogja győzni

róla, hogy a magyar nép személyes érintkezés nélkül is mennyire szívébe tudja zárni azt, aki erre magát magasztos erényei s angyali szíve által mindeneknél inkább érdemessé tette.

Erzsébet királyné halála.

Pécs, 1898. szept. 14.

A mi fájdalmas nagyhetünknek immár negyedik napja a mai. És a gyász — mintha mélysége megmérhetetlenségét akarván elérni — egyre nagyobb, egyre impozánsabb, egyre komorabb, szomorúbb lesz.

Igy gyászolhatott a föld, mikor a sírok megnyitak, kősziklák megrepedeztek, — de ember így még nem gyászolt soha.

Egyedül állunk gyászunkban, fájdalomunkban, de e gyász, e fájdalom annál nagyobb, annál hatalmasabb és annál igazabb!

Gyászol az ország, gyászol Pécs városa is. S e gyásznak ki tudja, mikor szakad vége? Ki tudja, mikor jön meg reá a vigasztalás enyhülése, a megnyugvás kiengeztelése?!

A mai nap eseményeiről tudósításaink a következők:

Rendkívüli közgyűlés a városnál.

Szomoru, borongós őszi időre virradtunk. Az éjszaka haragos szél hűtötte le a levegő melegségét és megszakgatta sok helyen az épületek ormán a gázszobogókat, mintegy jelezve, hogy a mi áldott jó királynénk szerető szívet is átverte a gyilkos tör; a mi sok csapástól sújtott uralkodónk szívet is megszakgatta a legnagyobb csapás és saját szívünket, minden magyar szívet sajgó fájdalommal töltötte el a magyarok Nagyszasszonyának mártirhalála.

Az idő akkor sem derült ki, sőt ritkán permetezett is az eső, mikor a városházára gyülekeztek a képviselőtestület feketeruhába öltözött tagjai.

A közgyűlési terem fekete drapériával volt bevonva; a padokon fekete posztó s az égő gázlámpák fekete fátyollal átkötve.

És az elnöki emelvény felett jobbról jószágos királyunk arcképe mintha fájdalommal, szomoruan nézett volna arra a másik arcképre, ott az emelvény balján, a mely képet eddig róza és myrtus-ág illetett, s most gyászfátyol körített. Erzsébet királyné képe az; a király hitveséé, a magyarok királynéjéé, a kinek halála felett érzett gyászanak hogy méltóképen kifejezést adjon, azért gyűlt össze ma Pécs város képviselőtestülete székházának gyászba-vont nagytermébe.

A képviselők teljes számban jelentek meg s komor, néma csendben várták a rendkívüli közgyűlés megkezdését.

Pont 11 órakor belépett a terembe, fekete díszmagyarban, báró *Fejérváry* Imre dr.

főispán. Őt követték, szintén fekete díszmagyarban. *Majorossy* Imre polgármester, *Vaszary* Gyula főkapitány és *Rech* György tanácsnok.

A képviselők csendben, némán álltak fel a főispán megérkeztek és állva is maradtak az egész szomorú, megható gyász-ünnepség alatt.

Fejérváry Imre báró főispán az elnöki emelvényre lépve, az ő érzelmeiket meghatóan kifejező, a szívek mélyébe ható hangján a következő beszédet mondotta:

»Tekintetes törvényhatósági bizottság!

Ő császári és apostoli királyi Felségét, a mi dicsőségesen uralkodó királyunkat, annyi sok és gyászos csapás után, a legnagyobb, a leggyászosabb csapás érte.

A sors kérlelhetetlen keze elragadta oldalától a szerető hitvestársát; elragadta gyermekeinek édes anyját s elragadta a magyar nemzet védőangyalát.

Mert védőangyala volt e nemzetnek s mikor a fiatalság igaz bájában először lépett e földre, akkor nemtője lett és azóta védőangyalunk vala!

Halála óriási veszteség a királyra és nemzetre egyaránt. Királyával együtt gyászol a magyar nemzet, együtt siratja nemtőjét, védőangyalát.

Uram Istenem! Add, hogy jóságos királyunk, kit e gyászos csapás nemzetével együtt ére, gyászában vigasztalódjék. Vigasztalja meg az a tudat, hogy elvesztett hitvesének, a szeretett királynénak szent emléke örökké él minden magyar szívben.

Mélyen megrendülve, vérző szívvel a mai rendkívüli közgyűlést megnyitottnak nyilvánítottam s felkérem a polgármestert a miniszteri leirat felolvasására.

Majorossy Imre polgármester erre felolvassa *Jakabffy* államtitkárnak a belügyminiszter nevében a város közönségéhez érkezett leiratát, melyben a várost értesíti Erzsébet királyné gyászos haláláról.

A leirat felolvasása után a városi Tanács indítványa következett a város gyászának és részvételének kifejezése iránt.

A polgármester erre a következő indítványt terjesztette elő:

Ezen felette szomorú történelmi esemény alkalmából a városi Tanács nevében indítványozom, hogy a város közönsége nevében méltóztassék elhatározni, miszerint:

1.) hogy Erzsébet királyné Ő Felségének áldott emléke a szeretet, hála és kegyelet méltó nyilvánítása mellett a mai közgyűlés gyászkeretű jegyzőkönyvében megörökíttessék;

2.) hogy Nemzetünk édes atyjához, Ő Felségéhez az ismét reá nehezedett valóban már »mártyr«-fájdalomban mélységesen osztozó részvétnel, alattvalói hódolat és törhetetlen hűségnek kifejezést adó felirat intéztessek;

3.) hogy a folyó hó 17-ik napján (szombaton) délután Bécsben tartandó temetés alkalmával a városi törvényhatóság háromtagú küldöttséggel képviseltessek s ez iránti intézkedéssel a polgármester megbizatik;

4.) hogy a város kegyuraságához tartozó templomokban a meghatározandó napon gyászistenisztelet tartassék s ezen a városi törvényhatóság képviselve legyen.

5.) hogy a város kegyurasága alá tartozó templomokban örök időn át szept. hó 10-én ünnepies gyászistenisztelet tartassék s ezen a város hatósága kellőképen részt vegyen.

6.) Hogy a város közönségének mélységes gyásza jeléül a temetés órájában a város kegyurasága alá tartozó templomokban az összes harangok szóljanak, az ipari és gyári munka szüneteljen, a kereskedések zárva legyenek és a gázlámpák féllángon gyujtassanak fel;

7.) hogy végül a Budapesten emelendő emlékszóborra a város pénztárából 1000 forint utalványoztassék ki.

Ezen indítványok előterjesztése kapcsán jelentem, hogy a leverő eseményről a lakosságot értesítettem s felkértem, hogy lehetőleg gyászt öltsön, házaira gyászlobogót tűzzön ki, a nyilvános mulatságoktól tartózkodjék s a gyászistentiszteletekben részt vegyen.

Megemlítem, hogy a gyászlobogók 30 napig volnának kítűzve tartandók.

Végül intézkedtem, hogy a hivatalos iratokra is gyászpecsét tétessék.

Most pedig, midőn e javaslatoknak elfogadását kérem, azzal a hű óhajjal végzem:

Jóságos Isten vigasztald és tartsd meg a királyt!

Az indítványt egyhangú, komoly helyeslés követte.

Főispán erre kimondja, hogy az indítvány egyhangulag elfogadtatott s a polgármesteri intézkedések tudomásul szolgálnak és a város küldöttségének kijelölésével a polgármester megbizatik.

A jegyzőkönyv hitelesítésére folyó hó 16-dikának délelőtti 1/3 12 óráját tűzte ki a főispán s a közgyűlés jegyzőkönyvének hitelesítésére a polgármester vagy helyettese elnöklése alatt *Egry* Józsefet, *Hartl* Ferencet, *Janikovich* Hugót, dr. *Kelemen* Mihályt, dr. *Jobst* Lászlót, *Schapringer* Gusztávot, *Miltényi* Miklóst és a tiszti főügyészt kérte fel.

— A közgyűlést bezárom!

Hangzott a fájdalmat és részvétet kifejező hangja a főispánnak és a gyászbavont közgyűlési teremből egynegyed tizenkét óraker haza vonultak a feketeruhás városatyák.

A temetés sorrendje.

A királyné holtteste holnap (csütörtökön) esti 10 óraker érkezik Bécsbe a nyugati pályaudvarra, honnan a koporsót a beszentelésre kijelölt, kápolnává átalakított udvari terembe viszik. Ezután a koporsót a Burgba kísérik, hol azt ravatalra helyezik.

Pénteken reggel 8 órától délután 5 óráig a közönség is megtekintheti a holttestet.

Szombaton, szeptember 17-én délután 4 óraker lesz az ünnepélyes temetés.

A koporsót komornyikok és udvari inasok emelik le a ravatalról és újabb beszentelés után a következő kísérettel viszik a svajci udvarba a halottas-kocsira:

Két udvari biztos,
egy udvari templomszolga a kereszttel,
az udvari templomszolgák a tömjén- és szenteltvíz-tartókkal,

két segédkező udvari káplán és az udvari és várpalotai lelkész égő gyertyákkal, továbbá

egy udvari főbiztos
mennek elől.

Néhai Ő Felségének főudvarmestere,
a két kamarás,

néhai Ő Felségének főudvarmesternője és a két palotahölgy

követik a koporsót.

Nyolc nemes apród,

hat arcière- és

hat magyar testőr,

nyolc darabontestőr és

nyolc testőr-lovas, chargejaik előlépkedése mellett

képezik az oldal-kiséretet.

Miután a koporsó a kocsira helyeztetett és még egyszer beszenteltetett, a halottas me-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Albion fia.

Egy hírlapíró eleménye.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

A vonat nagyot füttyentett a linci állomás előtt s mi, kik a másodosztályú kupé rejtekében vagy huszan voltunk összepréselve, a körülményekhez mért nehéz lélekzettel vártuk a vonat megállását, remélve, hogy nagy bajunkon az utasok tömeges kiszállása folytán segítve leszen...

Körüljártattam szemeimet utitársaim halmozán... Csupa kipirult arcok, kik nehezen fújva, bágyatag, epedő szemekkel tekintettek ki az ablakon... Egyetlen egy hölgy volt közöttünk... A többi változó peripheriával megáldott türelmes lakója a vadregényes Ausztriának... Túlnyomó volt köztük a sertés- és marhakereskedő, mit onnan következtettem, hogy részint a legelőket és a kukoricát tekintették társalgásuk főtárgyául, részint vastag ezüst, avagy arany óra láncot viseltek... Néhány vigéc szellemesen szellőztette a konkurrens üzletek csalásait, mulattatva egymást banális adomákkal s lantolva akkorákat, hogy a jég megolvadt volna tőle... Velem szemben ült a hölgy, elhagyatva, árván, egyedül... Fiatal arcán, mely szellemesnek, sőt szépnek volt mondható, mintha bizonyos bánat ömlött

volna el, míg hosszú, selyem pillái fáradtan simultak kék szeméire, melyek föltűnően szép ellentétet képeztek éjfekete hajával... Láttam, hogy nagyon unatkozik...

Hogy magam iránt a figyelmét fölkeltsém, kivettem zsebemből néhány szem cukros mandulát s elkezdtem ropogtatni... A hatás rögtön volt... Rám tekintett nagy, okos szemével, mintha mondotta volna: »adjál már no!«...

— Méltóztatik parancsolni — kérdém udvariasan s felé nyújtám a zsebemből kivett stanicli mandulát... Ő vett s hálásan köszönte meg: — »merci monsieur« —...

Majd hanyatt vágódtam... Ez a leány francia, gondolám rémülten s nekem most franciául kell ezzel beszélnem... Hideg verejték gyöngyözött homlokomon e gondolatnál, pedig hát nem maradt más hátra, mint társalognom vele, ha már megszólítottam, megkínáltam a mandulámból — s visszamosolyogtam reá...

Egy francia!... Soha életemben nem láttam élő franciát s a nyelvükről sem tudtam határozottan mit gondoljak... Szerintem csak azok tudhatnak franciául beszélni, kiknek hosszú orruk van... Mert annyit tudtam, hogy a francia nyelv legfőbb kiegészítő része az — orr...

Meg voltam tehát szeppenve a gondolatnál, hogy nekem egy vadonat eredeti, hamisítatlan telivér francia nővel kell konzultálni szép időről, divatról stb. s több efféle unalmas dologról...

Ezalatt készültem az első francia mondatra... Kigondoltam... s éppen kezdeni akarom: — Mademoiselle... — midőn a vonat az állomásra berobogott...

Ó, be áldottam én akkor azt a füstös masinát... Neveztem magamban édes füstösömnek, kedves dörmögömnek s mit tudom én minek, csupa egoizmusból, mert méltóztatott engem az ipsze egy gyötrelmes francia diskurzustól megmenteni... Megfogadtam, — mialatt rövid üdvözléssel intve a hölgynek, a kupé ajtaján kiugrottam, — hogy soh'se szólitok meg ismeretlent többet, vagy, ha meg is szólitom, első kérdésem leend:

— Uram, avagy hölgyem, ön nem francia?

Tehát kiugrottam a zárkából azon erős elhatározással, hogy vissza nem ülök s már egy hordárnak akartam málháim deportálása ügyében rendeletet adni, midőn egy föltűnő jelenség vonta magára figyelmemet.

A perronon egy hórihorgas, szőke, bajusztalan, nagy pofaszakállu, tetőtől-talpig tarka ruhába bujtatott egyéniség sétált lassu léptekkel, mint egy nyugalomba vonult vicinális tehervonat, zsinóron vezetve föltűnően szép kis ölebétt...

Első látásra fölismertem az angolt. Volt azon elég ismertető jel...

Az oldalán függő látócső, a gyomrán táncoló cekker, a bőrkamasli a cipőn, a »Bádekker« a zsebben, cvikker a szemén s a fátyolos túrista kalap mind arra mutattak, hogy ezen úr otthon megunt a ködöt, beutazta a világot s most vagy hegyet mászni,

net a templom harangjainak zugása közt, megindul.

A menet élén halad:
Egy szakasz lovasság,
aztán következnek:
Egy udvari fogatoló lóháton,
egy kétfogatu udvari koci egy udvari főbiztossal,
egy kétfogatu négyülékes udvari koci komornyikokkal,
egy század lovasság,
egy udvari fogatoló lóháton,
egy hatfogatu kétülékes udvar koci a két kamarással (a koci ajtainál egy-egy udvari inas),
egy hatfogatu négyülékes udvari koci

néhai Ő Felségének főudvarmesternőjével és a két palotahölgygel (a koci ajtainál egy-egy udvari inas),
egy hatfogatu udvari koci néhai Ő Felségének főudvarmesterével (a koci ajtainál két-két udvari inas),
az udvari inasok párosan,
egy szakasz testőr-nyolcság,
egy szakasz testőr-lovasság és
egy szakasz darabonttestőrség, egy-egy tiszt vezénylete mellett,
a nyolc fekete lótól vont, feketével borított halottas koci a koporsóval.

Mindegyik oldalon négy udvari inas megy és négy nemes apród égő viasz-fáklyákkal.

Hat arciére- és nyolc darabont-testőr (jobbról),
hat magyar testőr és nyolc testőr-lovas (balról) képezik az oldal-kiséretet.

Az arciére- és a magyar királyi testőrség egy-egy szakasza lóháton sorakozik a halottas koci után a menetbe.

Egy század gyalogság és
egy század lovasság rekesztik be a menetet.

A menet a belső burgtéren, Mihály- és József-tereken át, az Augustini és Tegethoff-utcákon végig vonul a kapucinusokhoz a Neuer Markton.

Az ispotályok, papság, városi tanács, tartományi választmány, továbbá a miniszeriumok és központi hatóságok tanácsosai, valamint a négy udvari törzs hivatalnokai már előbb egybegyültek az augusztinusok templomában, honnan rangsor tartása nélkül lépnek a halottas menet elejére.

Jelentés tétetvén a halottas menet köze-

ledéséről, az incognito már megérkezett legmagasabb és magasb uraságok a templomba vonulnak a meghatározott helyekre.

Az udvartartás tagjai és a többi hivattott személyek már előbb megjelentek ugyanott.

A kapucinusok templomának belseje feketével van ékítve, az imapadok feketével bevonva, a pallózat feketével leterítve.

A halottas koci a kapucinusok templomának főkapujához érkezvén, a koporsót azonnal leemelik, a pontifikáló a papság élén fogadja, ezek előlépkedése mellett beviszik a templomba és a templom közepén fölállított, égő gyertyáktól körülvett ravatalra helyezik.

Néhai Ő Felségének főudvarmestere, a két kamarás, valamint néhai Ő Felségének főudvarmesternője és a két palotahölgy a ravatalig követik a koporsót s aztán a számukra kijelölt helyekre vonulnak.

Ezután következik az ünnepélyes beszéltetés, mely után az udvari énekhar a Liberát-énekli el.

A koporsót aztán komornyikok és udvari inasok leemelik és a kapucinus atyák halotti imái és fáklyás kísérete mellett a sirboltba viszik.

A pontifikáló megy elől a segédkező papsággal,
Ő császári és apostoli királyi Felsege, az első főudvarmester,
néhai Ő Felségének főudvarmestere és a két kamarás követik a koporsót a sirboltba.

A testőrök, nemes apródok stb. a templomban maradnak.

Lent a sirboltban megtörténik az újabb beszéltetés.

Az imák végeztével az első főudvarmester átadja a kapucinus atyák guardianjának a legmagasabb holttest koporsójának kulcsát, őrizetébe ajánlja a legmagasabb holttestet s ezután a kíséret visszatér a sirboltból a templomba.

Miután Ő Felsege a sirboltból visszatért, a legmagasabb udvar eltávozik a templomból, honnan azután a többi jelenlevők is távoznak.

A koporsóban.

Budapest, szeptember 14-én. — Berzeviczy főudvarmester és Genf város nevében Jules Renaud aláírták a királyné haláláról szóló okiratot. A koporsó lezárása után jegyzőkönyvet vettek föl, melyben bizonyítják, hogy a

kutyába sem veszik azt, miről mi hasábokat írunk . . .

Eközben az angol fölébredt rövid álmából s én, ki csak félszemmél olvastam, mert a másik fél szemem folyton őt leste, észrevettem azon kényelmes nyújtózást, melylyel elgémberedett tagjait iparkodott a használatnak visszaadni, másrészt teljes meggyőződést szereztem, hogy társam angol vigéc . . . Mert az angol vigéc hallomásom szerint ha álmából fölébred, legelőször jobb szemét nyitja ki, élvén a babonával, hogy a jobb szem kinyitása szerencsét hoz . . . s ez csálhatatlan bizonyítéknak látszott előttem . . .

Mintha titkos galvandrot létezett volna a két lény között, az angol ébredését követte a francia leány is . . .

Ezután vagy egy órai hallgatás következett . . . Végre az angol németül engedélyt kért a hölgytől, hogy rágyujthasson, mire a hölgy is németül válaszolta: »tessék« . . .

. . . Lám ez az angol okosabb nálamnál — gondoltam magamban, — ez a német vasuton németül szólítja meg a hölgyet, gondolván, hogy nem szükséges annak, ki e vonaton ül, mind más nemzetbélinek lennie . . .

Most már szabadon lélektem aztán . . . Németül annyit bizonyosan tudok, mint akár a kisasszony, akár az angol s bátorságot vettem az előbbi, félbenszakadt társalgásom folytatására . . .

Mielőtt azonban a megszólítást megkísérelném, siettem utitársnőmnek cukros mandu-

koporsóban fekvő holttest azonos azzal, akit szombaton a Hotel de la Paix előtt meggyilkoltak és a kiról a genfi orvosok autopsziát készítettek. Egy másik jegyzőkönyv bizonyítja, hogy a holttest Erzsébet királynőé.

A koporsón két üvegablak van, melyeken át be lehet látni a koporsó belsejébe. Ez ablakok ércfödeleit kulcsokkal lehet lezárni. Az egyik kulcsot Berzeviczy főudvarmester, a másikat a cerimonia mester vette magához.

Tegnap délután négy órakor Freiburgból Genfbe érkezett Derna bibornok, Lausanne és Genf püspöke több lelkész kíséretében, hogy a koporsónál imádkozzék.

A beszéltelési szertartás tegnap délután öt órakor a legszűkebb körben ment végbe s csak az udvari kíséret vett részt abban a menetben, mely a hotel belsejében képződött s egy keresztvivőből, négy karénekes fiúból és öt teljes ornátusban levő lelkészből állott. A szertartás félóra hosszat tartott.

A Genfben időző konzulok nagy része tegnap látogatást tett ő felsége képviselőinél.

A nemzeti bank gyászja.

Budapest, szeptember 14-én. — Az osztrák-magyar nemzeti bank főtanácsának rendkívüli ülésén a bank kormányzója meghatározó gyászbeszédet mondott Erzsébet királyné elhunytá alkalmából.

A lemergi érsek körlevele.

Budapest, szeptember 14-én. — Lemberg érseke az egyházmegye papságához körlevelet intézett, melyben ajánlja nekik, hogy hívják fel hűveiket, imádkozzanak a Mindenhatóhoz, hogy vigasztalja meg a mélyen lesújtott uralkodót.

A külföld részvéte.

Budapest, szeptember 14-én. A svájci szövetségtanács Genfben időző tagjai tegnap este hét órakor a Beaurivage fogadóba mentek, a hotel nagytermében Kueffstein gróf, osztrák-magyar nagykövet, Giskra báró követségi titkár és a királyné egész kísérete várta őket. Ruffy, a szövetségtanács elnöke Kueffsteinhez fordult s megindult hangon talmácsolta a szövetségtanács részvétét.

Az olasz király husznapra udvari gyászt rendelt.

Doublingból jelentik, hogy Loque bibornok részvétáviratára királyunk a legszivesebb köszönettel válaszolt. Hasonló táviratot kapott

lával kedveskedni, annál is inkább, mert az én torkom nagyon száraz levén, hasznosnak véltem azt kis édességgel megnedvesíteni.

— Messze utazik nagysád? — szólítám meg németül.

— Igen, Würtembergbe s onnan Elzaszba — felelte ő tűrhető németiséggel.

— Nagyon örvendek, akkor együtt utazunk.

— Ön is oda készül?

— Igen, én is Würtembergbe s Elzaszba készülök.

Az angol végignézett rajtam, gondolhatta magában: »hát még ekkora utról is érdemes beszélni.«

— S uraságod merre utazik? — kérdém az angolt.

— Az orrom után — felelt az vontatott hangon, nagyot ásítva, majd szivarfüstbe temetkezve.

»Ez a tied« gondoltam, nem kérve tőle bővebb értelmezést, mig a hölgy nevetett.

— Közeledünk a határszélhez.

Azt a különös felfedezést tettem, hogy midőn ezt mondtam, a hölgy megrándult s egész testében elkezdett remegni. Az ölében hevert egy kisdud utazó táská, melyet bizonyos aggodalommal szoritott magához, mintha féltene, hogy elszalad. E körülmény kíváncsiságomat keltette fel. Szerettem volna tudni, mit tartalmaz a kis táská, de félttem, hogy elutasító választ kaphatok a talán indiszkrét kérdésre s azért hallgattam. Végre a hölgy viselete az én

vagy hazamegy — vagy vigéc . . . Lassankint kezdtem az utóbbit hinni . . . Ugyanis a mister megszólítására két erős vasuti szolga emelte görbült derékával és ropogó inakkal az erősen megvasalt faládát, melyet az angol a legürebb kupébe tétetett, bámulatomra ugyanabba, melyben a francia hölgy és én ültünk azelőtt . . . Igaz, mit csinálhat a bájos hölgyecske! Most majd megtalálja méltó párját, ki segíteni fog neki unatkozni . . . Erős volt bennem a kíváncsiság, mily szemmel nézi az angol a francia leányt s vajjon a francia leány figyelmet vet-e Albion fiára . . . Beültünk . . . A vonat elindult . . . Az angol pedig, mint akinek arra teljes joga vagy, csendesesen szundítani kezdett . . . A hölgy erre nézve jó példát adott neki, mert bejöttünk már az álmok országában végezte sétáját, mint a poéták mondják, mezei virágok, rengő buzakalászk közt, hallgatva a madarak dalát . . .

Az angol horkolni kezdett s én megbotránkoztam . . . mert az mégis illetlen dolog, hogy egy gentleman horkoljon akkor, midőn ez által egy hölgy édes álmait zavarja . . . Azonban angolom úgy látszik, nem volt e pontra nézve velem egy véleményen . . . Lábat elnyújtotta, majd, hogy az ölembe nem rakta s horkolt és álmódott két ember helyett. — Mit tehettem mást, mint újságot vettem elő, s olvastam a provizóriumról s a Thun és Bánffy cizázásairól, mely ugyan igen röviden, mondhatnám kishirdetésileg szólott az osztrák újságban, minek ismét az a jele, hogy odaát még

Redmand képviselő, ki a karmelita rend nevében kondoleált. Egy népgyűlés *Redmand* elnöklelté alatt egyhangulag elhatározta, hogy a királyt a lakosság rokonszenvére biztositja.

A londoni osztrák-magyar kolónia részvétáviratot küldött a királynak,

Algir kormányzója elrendelte, hogy szombaton *Algir székesegyházában* ünnepi istentisztelet tartassék.

New-Yorkból vett értesülés szerint az ottani lakosság mély részvétellel viseltetik a sulyosan sujtott monarchia és uralkodója iránt. A hatóságok fejei elhatározta, hogy a királyhoz részvétáviratot intéznek.

Cettinjből jelentik, hogy a temetésre *Danilo trónörökös* utazik Bécsbe.

Koppenhágából értesítenek, hogy az udvar három heti gyászt rendelt.

A gyilkos.

Budapest, szeptember 14-én. — *Luccheni* fölött valószínűleg október hó folyamán fognak itélkezni.

A gyilkos a vizsgálóbíró előtt oda nyilatkozott, hogy ha Olaszországban lett volna, *Umberto* királyt ölte volna meg.

A merénylet részleteiből érdekes, hogy a mikor *Luccheni* elfogták, mindenki azt hitte, hogy csak ökölcsapást mért a királynéra s csak magától *Luccheni*től tudta meg a rendőrség, hogy szurást ejtett rajta.

Több osztrák hivatalnok érkezett Genfbe, hogy jelen legyenek a gyilkos kihallgatásánál. Ezek a vallatás egy részét meg is hallgatták, hogy megismerjék *Luccheni* előéletét és megtudják, hol tartózkodott ezelőtt.

Ujabb kihallgatása alkalmával *Luccheni* azt vallotta, hogy négy évet szolgált a 13-ik olasz lovassági ezredben s ott büntetve egyszer sem volt. — Beismerte, hogy a *Beaurivage* fogadó előtt beszélt egy fehér szakállas, szemüveges emberrel, kiről már volt szó, de ez nem olasz, nem is büntárs, hanem csak egy járókelő volt, aki alighanem Genfben lakik.

Érdekesen vallott egy *R . . .* nevű tanu, a ki a hajó felé tartott, mikor hallotta a kiáltást: »fogjátok meg!« és látott egy sebesen futó embert. Ő erre a futó elé vetette magát, megragadta és legyűrte. Az elfogott semmi ellentállást nem tanusított.

angolomnak is feltűnt, ki meg is kérdezte annak okát. S ekkor megint kénytelen voltam tapasztalni, hogy szemesé a világ, mert a hölgy, mintha csak ezt várta volna, siralmasan kezdte reá német nyelven:

— Én nagyon szegény leány vagyok uraim, nevem *Jeanette Spuller*, *Elzász-Lotharingiában* lakom, de születésre nézve magyar vagyok.

— Üdvözlöm kisasszony, mint honfitársamat — szakítám félbe lelkesülten, miért angolom egy dorgáló szemöldönvonása s a kisasszony nyájas mosolya volt jutalmam.

— Most Magyarországon voltam, ahol egy nagynéni halt meg, aki pár ezer forintot érő ékszereket hagyott reám s testvéremre, *Marira*. Nemsokára a vámnál leszünk, ahol meg fogják vámolni örökségemet, mely e táskában van s nekem nincs annyi pénzem, hogy azt megfizethessem. Akkor aztán elveszik ékszereimet. A magam része nem igen bánt, ámde szegény testvérem, mennyire fog az búsulni utána — mondá és sirásba fult a hangja.

Angolom nagy füstfellegletet fújt a levegőbe s elkedvetlenedve dobta ki szivarját az ablakon, azután hátat fordítva nekünk, nézte a szemei elé terülő panorámát.

Én jobb ügyre méltó buzgósággal iparkodtam szép utitársnőmet vigasztalni s gyönyörrel győződtem meg, hogy ért és beszél magyarul.

A vonat fűtventett s beérkeztünk az állomásra. Sohasem láttam egy halomban annyi fináncot. Az utasok kiszálltak s málhájukat a fináncok vették gondjuk alá.

A kereskedelmi kamara.

A pécsi kereskedelmi és iparkamara ma délelőtt féltizenkét órakor gyász-ünnepi közülést tartott, melyen mintegy huszonöt kamarai tag jelent meg.

Az ülést *Littke* József elnök következő szavakkal nyitotta meg: Az által a nagy csapás által, melylyel sujtva lett Ő felsége, a legjobb, legnemesebb uralkodó, sujtva lett hí magyar népe is. Kötelességünk tehát, hogy a nemzetünk őrző angyala elhunyt által okozott végtelen fájdalomnak s általános részvétnak a kereskedő és iparos világ is méltó kifejezést adjon, kívánva, hogy az Egek Ura szeretett uralkodónkat a balsors hasonló csapásaitól a jövőben megóvja. E célból hivatam egybe a mai gyűlést, melyet ezennel megnyitok!

Ezután felkérte a jegyzőkönyv hitelesítésére *Kindl* Józsefet és csepregi *Schapringer* Gusztávot s elrendelte br. *Dániel* Ernő keresk. ügyi miniszter leiratának felolvasását.

A leirat kifejezést ad azon óhajnak, hogy a kereskedelmi és iparkamarák résztvegyenek az általános gyászban, melynek módozatainak miként való megállapítását a kamarákra bízta.

A leirat fölolvása után az elnökség következő indítványa olvastatott föl: A pécsi kereskedelmi és iparkamara következőleg ad kifejezést az általános gyászban való részvételnek:

1. A pécsi kereskedelmi és iparkamara legmélyebb fájdalomának és egyetemes részvétnak hódolatteljes kifejezését a trón zsámolyához juttatja.

2. A királyné dicső emlékét a kamara ülési jegyzőkönyvébe igtatva megőrökíti.

3. A temetésen a kamara küldöttségleg képviselteti magát.

4. A Budapesten országos gyűjtésből fölállítandó szobor költségeihez a kamara 100 frttal járul s ezenkívül e célra a kamarai kerület kereskedői és iparosai körében gyűjtést rendez.

5. A kamara székhelyén az egyes hitfelekezetek által rendezendő gyász-istentiszteleteken testületileg vesz részt a kamara.

6. A kamara kerületének kereskedőihez és iparosaihoz fölhívást intéz, hogy a dicsőült

Én e nyüzsgés-mozgás közepette arról kezdtem gondolkodni, mily uton mentsem meg szegény honfitársamat *Astaróth* körmeiből. Egyszerre csak egy rút képű, vörös haju, rezes orru finánc tolakodik az én hölgyemhez s kéri a málhát. *Jeanette* nagysám a bőröndjére mutat, de a finánc rút vigyorgással kéri a cekkert. Bennem elhült a vér. Szerettem volna avval az emberrel most egyedül lenni egy erdőben, mert engem ugyse szívesen tettem volna csúffá, de még szívesebben gyomroztam volna meg. A finánc megtalálva az ékszereket, vérfagyasztó vigyorgással vágta oda:

— A vám ötven forint.
— De nekem nincs annyi pénzem uram — felelt a leány kétségbe esve.

— Akkor sajnálom, de az ékszerek zálogban maradnak, mig ki nem tetszik váltani — s azzal elvitte a cekkert, irást adván róla. Szótlanul segítém a zokogó lánykát a kupéba vissza. Indulás előtt egy perccel az angol is visszatért.

— Miért sir miss? — kérdé közönyösen.
— Elvitték az ékszereimet s nem kapom vissza soha, soha.

Ekkor az én angolom zsebébe dugott kezeivel megállva a leány előtt, mondá:

— Annak az oka én vagyok miss, én figyelmeztettem a fináncokat az ékszerekre.

— Ön? De hisz ez alávalóság uram. Én rábizom önre titkomat s ön eladja azt másoknak. Ön uram nem jóra való ember.

Az angol elpirult s aztán így felelt:
— A miss nagy félreértésben van engem illetőleg. Én elárultam ugyan titkát, de tudtam,

királyné temetése napjának délutánján üzleteiket zárva tartásák.

Ezen indítványt a gyűlés egyhangulag elfogadta, mely után az elnök a gyűlést, melyet állva hallgattak meg a jelenvoltak, bezárta.

Az ipartestületből.

A pécsi Ipartestület Elöljárósága szintén gyászkeretes meghívón hívta össze ma délután 6 órára az előljárósági tagokat rendkívüli ülésre.

A rendkívüli ülésen minden előljárósági tag fekete ruhában jelent meg és *Schmelcer* Ferenc elnök jelentését a királyné haláláról állva hallgatták végig.

Elhatározta azután az ülés, hogy a királyné emlékét jegyzőkönyvében megőrökíti; az iparosokat felhívja, hogy a temetés napja délutánján a munkát szüntessék be, üzleteiket tartásák zárva és a gyász külső jeleivel is járuljanak a részvét kifejezéséhez. Végül a királyné szobrára a testület tagjai körében gyűlést inditanak.

Ezek egyhangu elhatározása után az előljárósági ülés bevéződött.

A nőegylet köréből.

A pécsi Jótékony Nőegyletnek fővédnöke *Mária Valéria*, királyi hercegasszony, kit elhunyt királynénk magyar királyi hercegőnek nevelt.

A jótékony nőegylet a gyász és részvét módozatainak megállapítása végett f. hó 16-án (pénteken) délután 5 órakor rendkívüli közgyűlést tart.

Gyászistentisztelet.

A székesegyházban folyó hó 19-én (hétfőn) délelőtt 9 órakor lesz a gyászistentisztelet, melyre *Trixler* Károly alispán a következő meghívóval hívja meg a vármegye törvényhatósági tagjait:

»23.207.

alisp. 1898.

Baranyavármegye bizottsági tagjait és tisztikarát boldogult *Erzsébet királyné Ő Felségének* lelkiüdvéért a pécsi székesegyházban 1898. évi szeptember hó 19-ik napján d. e. 9 órakor tartandó ünnepélyes engesztelő szentmise-áldozatra tisztelettel meghívom.

Pécs, 1898. szeptember 14 én.

Trixler Károly,
alispán. «

hogy azáltal az én táskám átkeresését mulasztják el, melyben kincseket érő ékszerek vannak. Ámde azért tudtam mi a kötelességem. Ime miss itt vannak ékszerei — mondá átnyujtva azokat — én kiváltottam őket. Hogy pedig kegyed irántam lekötelve ne érezze magát, mely viszonyunkat egymás iránt feszélyezhetné, én lord *Godalming Ernest*, Anglia örökös pairje ezennel megkérem a kegyed kezét. Ne mondjon nemet, tanácslom.

— De hisz én önt nem szeretem — szolt a leány habozva.

— Az nem tesz semmit, majd megjő az is idővel. Kegyednek jó szive van s azt hiszem, ki nővérét úgy tudja szeretni, mint kegyed, férjét is fogja szeretni tudni — s ezzel, mintha mi sem történt volna, miután a leánytól halk »igen« választ nyert, leült a pamlagra, elővett egy uj havannát s szitta tovább, nem törődve sem a menyasszonnyal, sem azzal, mennyire felcsigázta bámulatomat maga iránt.

Csak midőn én a kisasszony felé nyujtva kezemet, örök boldogságot kívántam neki, akkor nézett egyszer vissza ream hideg, megvető, életunt tekintettel, azután az ablaknak fordult s nagy füstkarikákat fujva a levegőbe, nézte a rohanó felhőket az ugaron szántó kis pacsirtákkal együtt, mig én gondolataimba elmerülve azt kérdém magamtól, mennyire csalt előbb az én fantáziám, midőn e lordot, e főnemest vigécnek néztem, csak azért, mert jobb szemét előbb nyitotta ki, mint a balt?

Hja, emberek vagyunk, tévedhetünk!

Tiborcz Ágost.

Ugyanilyen meghívón értesíti holnap *Ma-*
rossy Imre polgármester is a városi képviselőtestület tagjait.

Hirek.

Pécs, 1898. szept. 14.

Megölték . . .

És sötétségbe vész a nap sugára,
A földre bánat és gyász költözik.
Jajszó tolul a milliók ajkára,
Szemük nehéz könnyüket könyezik;
S az éjszakának oda nyugalma,
Csendjét rémült kiáltás hatja át
S az egeket panaszként ostromolja:
Megölték a magyarok csillagát!

A nap az égről hogyha ránk omolna,
S a föld alattunk hogyha ketté válna;
Egekbe néző kopár hegyromra
Felhők közül tüzes eső ha szállna;
A tenger hogyha medrét odahagyná
Zúgó árával megrohanva minket:
Szörnyűbb csapásként e nép nem fogadná
S kétségbeejtőbb nem lehetne, mint ez!

Szemünk a könyvtől lánggal égve mélyed
Céltalanul bele a semmiségbe;
Agyunk a hirből semmit meg nem érthet,
Csak azt, hogy most a legnagyobb gyász érte;
Lelkünk mardossa szörnyű kétkedésnek,
Rút démona, bár érthető nagyon,
Kérdései ha feleletet kérnek:
Hol van hát az igazság, merre, hol?!

Mikor az elnyomásnak éjszakája
Reánk borult ólom sötétivel,
S nem volt sehol e szörnyű éjszakába'
Reménysugár, hol a szív megpihen

A távol, messzi égen akkor támadt
Egy csillag, a szeretet csillaga
És beragyogta sötét éjszakánkat
S e csillag a mi királynénk vala!

Óh, nem is volt más e királyi asszony,
Mint a menyboltnak fényes csillaga,
Ki földre szállott, örömet hogy adjon
Azoknak, kiknek bánatuk vala;
S mivel megosztá szívének szerelmét
A milliókkal, e szív sorsa lön,
Hogy a csapások elsőbb összetörjék
S átdöfje aztán egy tör vakmerőn.

Ki milliók szívében behegeszté
A régen sajtó, fájdalmas sebet,
Áldott szívét fiáért bu epeszté
És sosem muló bánat szálta meg;
Im így bolyongott, enyhülést keresve,
Nyomába' népe hő imája szállt
S alig könnyebbült meg sulyos keresztje,
Szörnyű halált halt, vértanuhalált!

Hogy eshetett ez? Tán egy pillanatra
Elfordult tőlünk az Isten szeme?!
És Behemótnak átkos, szörnyű fattya
Felettünk mindenható ur leve?!
Vagy e csapással kellett jóvá tennünk
A mult s jövőndő minden vétkei;
S kit igazán csak egyedül szeretttünk,
Értünk hullajtá vére cseppjeit?!

Nincs válasz erre! Kérdjük mindhiába,
Oda reményünk, hitünk ingadoz;
Gondot viselni ki tud e világra,
Az ádáz sors ily nagy csapást ha hoz!?
Egy orgyilkosnak átkozott kezébe
Van hát letéve népek bánata?!
S felkent királyok ellen ime végre
Segítve lesz a pokol fajzata?!

Nincs válasz erre! S nincs vigasztalása
Árván maradt hazánknak, nincs sehol.
Oh, hol van hát amaz időnek mása,
Miről a költő oly szépen dalol;
Mikor Endrének gyászos elmulását
Nápoly népe vérrel fizette meg?!
Mért nincs ma nép, ki ellen harcra szállnánk
S egytől egyig kardunktól halna meg!?

De hát hiába mindez! Mindhiába!
S lelkünkbe bánat és gyász költözik.
És sötétségbe vész a nap sugára;
Szemünk nehéz könnyüket könyezik.
Mi nemzetünknek oda nyugalma,
Létünkre bánat s örök gyász borul;
S az egeket panaszunk ostromolja . . .
Ki véd meg, lelkünk ha megtántorul!?

Honthy István.

Napirend 1898. szeptember 15-én.

Naptár: csütörtök, szept. 15. — Róm. kath.: Eutrópia. — Prot.: Nikoméd. — Görög-kel.: (szept. 8.) Antim. — Zsidó: Elul 28. — Nap két 5 óra 22 perckor; nyugszik 5 óra 55 perckor. — Hold két 4 óra 44 perckor reggel; nyugszik 5 óra 16 perckor este.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet, enyhe, száraz idő várható.

Rendkívüli közgyűlés a vármegyénél délelőtt 11 órakor.

Városi közigazgatási bizottság ülése délelőtt 11 órakor.

— (**Ováció.**) A pécsi kölcsönös segélyező-egylet igazgatósága és felügyelő bizottsága szép ovációban részesítette *Kindl* József vezérigazgatót a »Ferenc József-rend« lovagkeresztjével való kitüntetésé alkalmából. Ugyanis ma délben *Sey* László kir. tanácsos, igazgatósági elnök vezetése mellett tisztelgett és gratulált a kitüntetettnek, ki meghatottan köszönte

meg az ünnepeltetést, biztosítván a megjelen-
tetet, hogy mint eddig, úgy a jövőben is a
közjó előmozdítása lesz működésének főcélja.

— **(A műemlékek országos bi-
zottsága.)** A közoktatási miniszter dr. *Békefi*
Remig tudományos-egyetemi rk. tanárt és dr.
Gerece Péter állami főreáliskolai tanárt a mű-
emlékek országos bizottsága tagjaivá kinevezte.

— **(Nagy idők tanuja.)** *Rapun*
Jenő, nyugalmazott magyar királyi honvéd-
alezredes, ki a szabadságharcban mint *Guyon*
Richárd tábornok hadsegéde volt s mint ilyen
a híres branyiszközi csatában is résztvett, —
ma reggel életének 80-ik évében meghalt.
Temetése holnapután (pénteken) délután 4
órákor lesz a nyil-utca 35. számú házból a
budaikülvárosi temetőbe. Az engesztelő misét
folyó hó 17-én tartják lelkiüdvéért a bel-
városi plébániatemplomban. *Rapun Jenő* 48-as
vezérkari őrnagy mint *Guyon* tárnok had-
segéde, népszerű alakja volt a szabadság-
harcnak. Nagy katonai képzettsége az ellen-
ségnek is imponált s mikor a tizenhárom
vértanúval együtt az aradi vár börtönébe hur-
colták, kimondták rá a halálos ítéletet. *Guyon*
tábornokkal egy napon végezték volna ki, de
kegyelmet kapott az utolsó pillanatban. Azt
a ruházatot, kardot és érmeket, melyeket a
szabadságharcban viselt, az aradi muzeumnak
ajándékozta.

— **(Gazdasági tudósító.)** A föld-
mívelési miniszter *Rézler* István garéi lakost
Baranyavármegye pécsi járására nézve az
állandó gazdasági tudósítói tiszttel megbizta.

— **(A tegnapi vonatösszeütkö-
zés.)** A tegnapi vonatösszeütközésről a ma-
gyar államvasutak igazgatósága jelenti: E hó
12-én az 1072 számú tehervonat gyors bejárás
és elégtelen fékezés miatt Rétszilas állomáson
nem tudott megállni s az ellenkező irányból
ugyanazon időben behaladó 1043/II. rész te-
hervonattal horzsolódott, minek következtében
a két vonatmozdony és néhány üres teher-
kocsi kisiklott és megrongálódott. A személyzet
közül egy fékező jelentéktelen sérüléseket szen-
vedett. Minthogy a kisiklott kocsik az állomás
bejáratát elzárták, a személy és podgyászfor-
galmat ma délután 5 óráig átszállással, illetve
áthordással közvetítették. A hibás közegeket
felfüggesztették és szigorú vizsgálatot indítottak.

— **(Katonai hír.)** A honvédelmi
miniszter *Késmárky* István századost a sze-
gedi 5-ik honvédgyalozredtől a pécsi 19-ik
honvédgyalozredhez helyezte át, beosztva
az ezred 4-ik zászlóaljához.

— **(Draskovich Károly gróf
balesete.)** Baranya-Sellyén az ottani *Dras-
kovich* grófi uradalom birtokosának, *Drasko-
vich* Iván grófnak fiát, *Draskovich* Károly gróft
végzetes baleset érte. Szarvasvadászat közben
egy sűrűben egyedül kergetett egy szarvast,
mikor egy faág a vadászfegyverének ravaszát
elrántotta s a fegyver elsülvén, a golyó a fiatal
gróf bal arcába hatolt, szeme fölött a koponya-
csontot is összezúzta és az agyat is megsér-
tette. A szerencsétlenség hétfőn délelőtt történt,
mikor a gróf és apja, *Odeschalchi* hercegnő-
vel és a család többi tagjaival az uradalmi

pagonyban vadászott. A szerencsétlenül járt
ifju grófhhoz *Schwartz* Frigyes dr. kórházi fő-
orvost hívták ki, aki ma is egész nap ott van
az élethalál közt lebegő fiatal gróf mellett.

— **(A jubileumi emlékérmek.)**
Az ő felsége ötvenéves uralkodói jubileuma
alkalmából vert emlékérmeket már szétküldték
a hadtestparancsnokságokhoz. Budapestre is
is érkezett a negyedik hadtest parancsnoksá-
gához több mint tizezer darab, melyből első-
sorban a tisztakat fogják kielégíteni. A szalagok
még nem érkeztek meg. A jubileumi emlék-
érem a hadiériemnél valamivel kisebb. Ő Fel-
sége domborművü képe igen sikerült és a
többi érmekénél művészebb kivitelű. Az érem
másik oldalán koszoruba rajzolt évszám és a
»Signum memoriae« felírás olvasható.

— **(A szezonból.)** Odakünn a sza-
badban, a mező, az erdő fölött estefelé nyir-
kosodik már a levegő és a rakoncátlan szellő
ugyancsak üzi-hajtja az ökörnyálat. A lég már
nem acélszillogásu és az ég pereme felé szürke
gombolyok verődnek esténként, mintha máris
az októberi ködök elé készülődnének. A mezőn,
réten az őszi kikerics, az uralkodó füvek ele-
ven zöldje, bágyadt, halovány színbe megy át,
melyből szomorúan emelkedik ki az elszáradt
ökörfarkkóró, meg a szamárbogáncs zöldszinű
szára. A boszorkánypihe és legényhűség virá-
gait már szertefutta a rakoncátlan szél és
begabalyította az ökörnyál tapadó szövetebe.
Tarló alig akad itt-ott és a kukorica is mind-
egyre sárgább, zörgősebb lesz, veszedelmére a
tapsi fülesnek, meg a róka komának. — Per sze

persze, az őszi lucernát is lekaszálták már és a kukoricába szorult a róka, meg a nyul; a határok bokrai, rekettyései közé a fűrj, fogoly. A hangtalan csöndet a mező fölött puskaropogás töri meg, a szivekbe pedig belopja magát a poézis arany színeivel szeptember hangulata. Sárga, zörgő leveleken járnak, ma-holnap megkondul a temetkezési ének is a nyár ravatalánál s a forró nyár birodalmát felcseréli a nyirkos ős uralma.

— **(Szőlőtolvajok.)** Hiába, csak az édes szőlő lopásra csábítja még mindig az olyan legénykéket, a kik nem igen törődnek azzal, ha rajta érik őket a lopáson és aztán elcsukják őket a börtönbe. Ma reggelre is *Waininger* József és *Schnézer* Mihály nevű suhancokat fogták rajta a hegycsőzők a lopáson s hogy a triumvirátus egész legyen egy *Bujdosó* József nevű gyereket szintén elfogtak a szőlők között. A három jómadár most a börtönben várja büntetését.

— **(Nős altiszti helyek a hadapródiskolákban.)** A kedvezményekkel járó nős altiszti helyek száma a honvédségnél ismét emelkedett. Az újonnan létesített honvédnevelő és képző intézetek felállítása alkalmából a honvédelmi miniszter a honvédfőreáliskolában 3, a Ludovika Akadémiában 6, a pécsi honvédhadapródiskolában 4 és a nagyváradai hadapródiskolában 5. első módozat szerinti nős helyet rendszeresített.

— **(Vesztett ebek.)** Szabarban egy kóbor eb több kutyát és utóbb saját gazdáját, *Auth* Jánost megmarta. A veszettség gyanújában levő eb eltűnt. — Továbbá Babarcon egy, szintén a veszettség gyanújában levő eb megmarta egy *Stang* György nevű fiút. Mind a két esetben főszolgabírói utasításra *Békési Ármin* mohácsi járási állatorvos teljesítette a hivatalos vizsgálatot.

— **(A jó hely.)** Szigetvári levelezőnk írja: Érdekes epizód játszódott le tegnap reggel a vasuti állomáson a Pécs felé induló vonatnál. Három hölgy, kik Mágocsra akartak utazni az atyafiak látogatására, beült a legutolsó kupéba, mely egészen üres volt és itt kényelmesen elhelyezkedtek. Jött azonban a kalauz és jelentette, hogy e szakasz le lesz kapcsolva, itt marad, tessék tehát kiszállni. A bent ülő *Kemper* takácsné és két rokonlánya azonban kijelentették, hogy ők bizony a jó helyet el nem hagyják és nem engedik, hogy esetleg más foglalhassa el. Hiába, nem használt a kalauz újabb felszólítása, a hölgyek hajthatatlanok maradtak. A vonat fűtyölt, a kalauz megadta a jelt az indulásra, a makacs hölgyeknek még egy alászólgáját is mondott és a vasszörnyeteg elrobogott. A három hölgy pedig mit sem sejtve a kocsiban ült egy darabig és midőn látták, hogy ők biz itt maradtak, nagy bosszusan kiszálltak és kocsin hajtatnak Sz.-Lőrincze, hol a megváltott jeggyel tovább utaztak.

— **(Az erdészeti bizottság új elnöke.)** *Koszits* Szilárd megyei bizottsági tag az albizottságokban általa betöltött összes tisztségekről leköszönvén, helyébe az erdészeti bizottság elnökévé *Hinka* László, eddigi alelnök választotta meg, míg az ekként megüresedett alelnöki állás *Simonffy* Jánossal tölthetett be.

— **(A miniszter a megyei tisztviselőkről.)** A belügyminiszter abban az

indokolásban, amely költségvetése kapcsán került a képviselők elé, a többek közt így nyilatkozik: Kétségsbe nem vonható, hogy vármegyei tisztviselők javadalmazása a kor igényeinek nem felel meg s az a tisztviselőkkel szemben hivatalos, valamint társadalmi téren támasztott igényekkel arányban nem áll s ma már a közigazgatás hátránya nélkül el nem odázható, hogy e téren legsürgősebb kielégítésre váró igények méltányos figyelemben részesítsenek, legalább azon vármegyékben, amelyeknek mostoha anyagi viszonyai az önségélyt kizárják. A vármegyei közigazgatás ellátása alá kerülő ügyek rohamos szaporodásával nem áll arányban a tisztviselő, a segéd és kezelő személyzet mai létszáma, minél fogva a közigazgatás zavartalan menetének biztosítása céljából multhatatlanul kell gondoskodni arról, hogy ott, ahol a vármegyei törvényhatóságok ezt önjelől tenni nem képesek, az elkerülhetetlenül szükséges új állások állami javadalmazás útján rendszeresítsenek.

— **(Állatkiviteli tilalom.)** Az osztrák belügyminiszterium sertéseknek Baranyavármegye területéről Ausztriába való kivitelét folyó hó 14-től, máttól kezdve további intézkedésig tiltotta.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1898. szept. 14. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = 63.3 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 18.4 °C

> maximuma : 27.6 °C

> minimuma : 14.1 °C

Párányomás : 11.3 mm.

Relatív nedvesség : 72%

Felhőzet : 7° Cu. St. W.

Szélirány s erő : N. 6.

Csapadék 24 órai : 0.—

Borult, szeles.

Dr. Czifer

A vármegye virilistái.

Pécs, 1898. szept. 14.

A megyei igazoló választmány már összeállította a megyei legtöbb adót fizetőknek a jövő évre szóló névlajstromát. A lajstrom folyó hó 15-től 29-ig bezárólag a megyei székház tábláján kitűggesztetik s ellene ugyanezen idő alatt az állandó bíráló választmányhoz felebezéssel lehet élni.

A virilisek között első helyen áll *Hetyey* Sámuel püspök 13326 frt 16 krajcár adóval. Utána *Biedermann* Rezső 6299 frt 07 kr. adót fizet, gróf *Draskovich* Iván pedig 6212 frt 07 krajcárt. *Grosz* Antal 4836 frt 06 kr. adót, *Spitzer* Márk 3196 frt 20 krt, *Brázay* Kálmán 2931 frt 35 krt, *Oppenheim* Simon 2569 frt 33 krt és gróf *Majláth* Györgyné 2455 frt 18 kr. adót fizetnek.

Utánuk 1820 frt — 1015 frt közötti adót fizetnek : *Német* Lipót, *Müller* Izrael, *Stajevits* János, *Mándi* Béla, *Saxer* Justus, *Szily* László, *Szeifritz* István, *Elvers* Rudolf, *Sziebert* István, *Wolf* Zsigmond, *Mándi* Samu, *Krausz* Lipót, *Driesz* Lajos, *Miskolci* Ármin, *Beck* András, *Weisz* Lajos.

Kilencszázkilencvenhat forinttól egész 500 forintig terjed az adójuk a következő megyei viriliseknek : *Flasits* József, *Ország* Lajos, *Krausz* Miksa, *Engel* Gyula, *Bujanits* Tamás, *Lang* Adolf, *Reiter* József, *Jagits* József, *Rosenfeld* Simon, *Dr. Kiss* Emil, *Kohn* Adolf, *Dr. Stein* Lajos, *Freund* Sándor, *Blau* Rezső, *Dr. Darázs* Ödön, *Báró Mirbach* Ferenc, *Báró Pucher* Károly, *Steiner* N. János, *Dr. Rüll*

Béla, *Visy* Lajos, *Dr. Kone* Adolf, *Toll* Gyula, *Mautner* Fülöp, *Balaskó* János, *Schäffer* Henrik, *Weisz* Dávid, *Brand* János, *Dr. Philipp* Ferenc, *Schnee* Ignác, *Nikolsburger* Samu, *Bader* Adolf, *Buzagits* Hugó.

Négyszázkilencven forinttól 410 forintig fizetnek adót : *Keserits* Ferenc, *Schwarz* Manó, *Weisz* Jakab, *Szivér* István, *Schmidt* Károly, *Witt* József, *Dr. Sági* Ernő, *Japics* Mirkó, *Prezlmayer* Alajos, *Paskus* Dávid, *Greiner* Samu, *Dr. Löwy* Jakab, *Klein* Károly, *Dvornics* Gyókö, *Igali* Szávó, *Bihari* Benő, *Jeszzenszky* Tódor, *Dr. Réder* Károly, *Nagy* Gyula, *Kardos* Kálmán, *Szautter* Antal.

Háromszázkilencvenkilenc forinttól egészen 302 frtig terjed az adójuk a következőknek : *Nedopil* Antal, *Schreyer* János *Rosenthal* Samu, *Héra* József, *Hoffmann* Ferenc, *Heller* Adolf, *Deutsch* Miksa, *Wamoscher* Géza, *Mikesch* József, *Auber* István, *Tóth* András, *Dr. Andrits* Tivadar, *Trischler* Ármin, *Jancsits* Sándor, *Steiner* Gábor, *Roger* Sándor, *Fischer* Lajos, *Kohn* Bernát, *Roheim* Ferenc, *Penc* János, *Weisz* Herman, *Löwy* Samu, *Armuth* Ferenc, *Katona* József, *Schwabach* Viktor, *Krausz* Mihály, *Engel* Zsigmond, *Kaltnecker* Géza, *Blum* Sándor, *Dr. Raits* Lázár, *Novák* Sándor, *Márton* Márton, *Keszler* Antal.

Kétszázkilencvenkilenc forinttól 200 frtig : *id. Weisz* Samu, *Kovács* Pávó, *Sziebert* Károly, *Alexits* János *Wamoscher* László, *Fischer* Samu, *Wittenbart* József, *Lederer* Dávid, *Reitl* Vilmos, *ifj. Weisz* Samu, *Fazekas* Sándor, *Mlazovszky* József, *Pesics* Milos, *Kreth* János, *Pick* Ignác, *Strausz* Ignác, *Andrits* Dusan, *Kram* György, *Grimmer* János, *Kervarics* Jócó, *Pakuzsi* Péter, *Dr. Barna* Lajos, *Kiss* István, *Gehring* Fülöp, *Baronyi* Gyula, *Bölcseki* Gyula, *Kuzman* Márton, *Klinger* Ignác, *Hohman* János, *Klausz* József, *Kroh* Fülöp, *Graner* Miksa, *Buchwald* Ignác, *Kossa* Dezső, *Molnár* Áron, *Neib* Márton, *Bárany* Jakab, *Jeszzenszky* Lajos, *Folk* Ádám, *Weisz* Vilmos, *Moinár* Lipót, *Balázs* József, *Benkő* Gyula, *Andrin* Gergely, *ifj. Tischler* János, *Simonkovits* Mátyás, *Igert* Alajos, *Hergenröder* János, *Romaisz* Ferenc, *Eöry* Lajos, *Kurjasits* Mató, *Beretvás* Sándor, *Prakatur* Pávó, *Mihalcsics* István, *Geidemán* Ottó, *Staubach* Henrik, *Belicsek* Gyula, *Auber* Vilmos, *Nádasy* István, *Schell* Antal, *Koloszár* István, *Gebauer* Tivadar, *Csathó* Gyula, *Müller* Salamon, *Dvornics* Vladimir, *Szicsajnov* Márkó, *Popovits* Obrád, *Dr. Narancsik* Károly, *Dr. Kaufman* József, *Dr. Serly* Sándor, *Prantner* Ferenc, *Obadich* Ferenc, *Péhm* Kristóf, *Simonkovits* Mihály, *Kovács* János, *Sziebert* János, *Schuth* Vilmos, *Schakovitz* Salamon, *Hartweg* János, *Mayer* Nándor, *Szandtner* Antal, *Kramer* Jakab, *Werner* József, *Mayer* Vilmos, *Rosenzweig* Lipót, *Mautner* Jakab, *Schmidt* Béla, *Löwenbein* Salamon, *Urbánik* Balint, *Schneider* János, *Bock* Bernát, *Bosnyák* Izidor, *Armuth* Jakab, *id. Emmert* János, *ifj. Emmert* János, *Krämer* György, *Rosenbaum* Miksa, *Eberling* Mátyás, *Müller* Ignác, *Schmeizel* Ferenc, *Fürst* Konrad, *Bácsvánin* Zsifkó, *Pirkl* Károly, *Ungár* János, *Müller* Jakab, *Schwarz* Bernát, *Buchwald* Simon, *id. Schneider* János, *Schwabach* Sándor, *Steinman* Samu, *Simonkovits* Ferenc, *Jahoda* Gábor.

Végül 199 frttól 181 frtig adót fizetnek : *Hergenröder* István, *Dr. Heller* József, *Keresé* Kálmán, *Gayer* Sándor, *Lukacsev* Vinkó, *Bakó* Gergely, *Meitl* Miklós, *Karapáncsi* István, *Kis* Bagoly János, *Krausz* Márk, *Weisz* Lajos, *Dr. Rüll* János, *Winkler* Ottó, *Vámos* Lipót, *Reiner* Mór, *Kresz* Ferenc, *Leich* András, *Emmert* József, *Pollák* József, *Petrásch* József, *Néder* Miklós, *Schoblocher* György, *Schneider* Ármin, *Bácsvánin* Cvetkó, *Bux* Jakab, *ifj. Csizsár* János, *Dr. Kreiner* József, *Weisz* Adolf, *Molnár* Márton, *Friedrich* János, *Fogl* Ádám, *Krämer* Antal, *Kresz* Henrik, *Lang* Lázár, *Wagner* Adolf, *Vincent* István, *Stern* Károly, *Bácsvánin* Márkó, *Binder* Kristóf, *Kustos* Lajos.

A megyei virilisták összes száma ezek szerint kétszázhatvankettő.

Törvénykezés.

§ Régi bűn. Még 1893-ban jutott csödbe Kreiner József volt pécsi divatáru kereskedő, jelenleg budapesti kereskedői utazó, a mikor hitelezőivel kiegyezett ugyan, hetven percenttel kiegyenlítő tartozásait, de mivel kitűnt, hogy sem leltárt, sem mérleget nem készített, üzleti könyveit szabálytalanul vezette és mert már akkor is, a mikor már nyilvánvaló volt és beláthatta, hogy a fizetési kötelezettségeinek nem tud eleget tenni, elmulasztotta önmaga ellen csődöt kérni, hamis bukás vádja miatt állott ma a törvényszék előtt, miután ellene az eljárás hivatalból megindított.

Még más váddal is terhelve volt a vádlott és pedig sikkasztással. Ugyanis nála Eidlitz Salamon hitelezője javára végrehajtás eszközöltetvén, a hatóságilag alkalmazott pecsétek később megrongálva, leerve találtattak, de erre vonatkozólag a kihallgatott tanúk igazolták, hogy a pecsétek véletlenül sérültek meg s mivel a lefoglalt ingók hiánytalanul megtaláltattak, a kir. ügyész is elejtendőnek tartotta ezt a részét a vádnak és csak a hamis bukásért kérte vádlott megbüntetését.

Vádlott védőjeként Stern Károly ügyvéd helyett Löbl Gyula ügyvédjelölt jelent meg, a ki a vádlott felmentését, illetve minimális büntetés kiszabását kérte.

A tárgyalás elnöke délután négy órára tűzte ki az ítélet kihirdetését s a kihirdetett ítélet szerint vádlott egy havi fogházra és

e büntetés kitöltésétől kezdődőleg két évi hivatalvesztésre ítéltetett. Vádlott és védője felbezést jelentettek be az ítélet ellen, ugy Rákossy Imre dr. kir. alügyész is.

TÁVIRATOK.

— **Merénylet Párisban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Roget Philibert* hírlapigazgatót, ki a Dreyfus-pör revíziója mellett küzd, Párisban az utcán négy ember megtámadta és súlyosan megsebesítette.

— **Laibachban minden csendes.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az olaszellenes mozgalom teljesen szünetel; a közönség egészen nyugodtan viseli magát.

Budapesti börze.

— Reich Jenő és Társa távirati jelentése. —

Bpest, szept. 14.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, őszre: 8.77; későbbi szállítás: — — —
Tengeri, szept.: 4.61; őszre: 5.12. — *Rozs*, őszre: 6.89. — *Zab*, őszre: 5.31.

Az értéktőzsdén az árak a következők: *Osztárk* hitelrészvény: 356.10. — *Magyar* hitelrészvény: 391.25 — *Allamvasut*: 352.25

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Látta

ön már a magyar
FLIEGENDE BLÄTTERT

a
„Pillangó“

cimű
lapot??

Minden

kávéházban,
kasinóban,
vendéglőben

megtekinthető.

Mutatóványt ingyen küld a kiadóhivatal

Budapest,

VI., Teréz-körút 35.

Előfizetési ára:

3 hónapra 1 frt.

Allami érem haladás
és versenyképességért

Főüzlet:

a „Hattyu“ épületben
Király (fő) utca.

Schönwald Imre

ékszergyáros, óra- és látszerész Pécsen.

Telefonösszeköttetési szám 78.

Arany érem szép
és jó munkáért.

Eladó termek, raktárak

és műhelyek

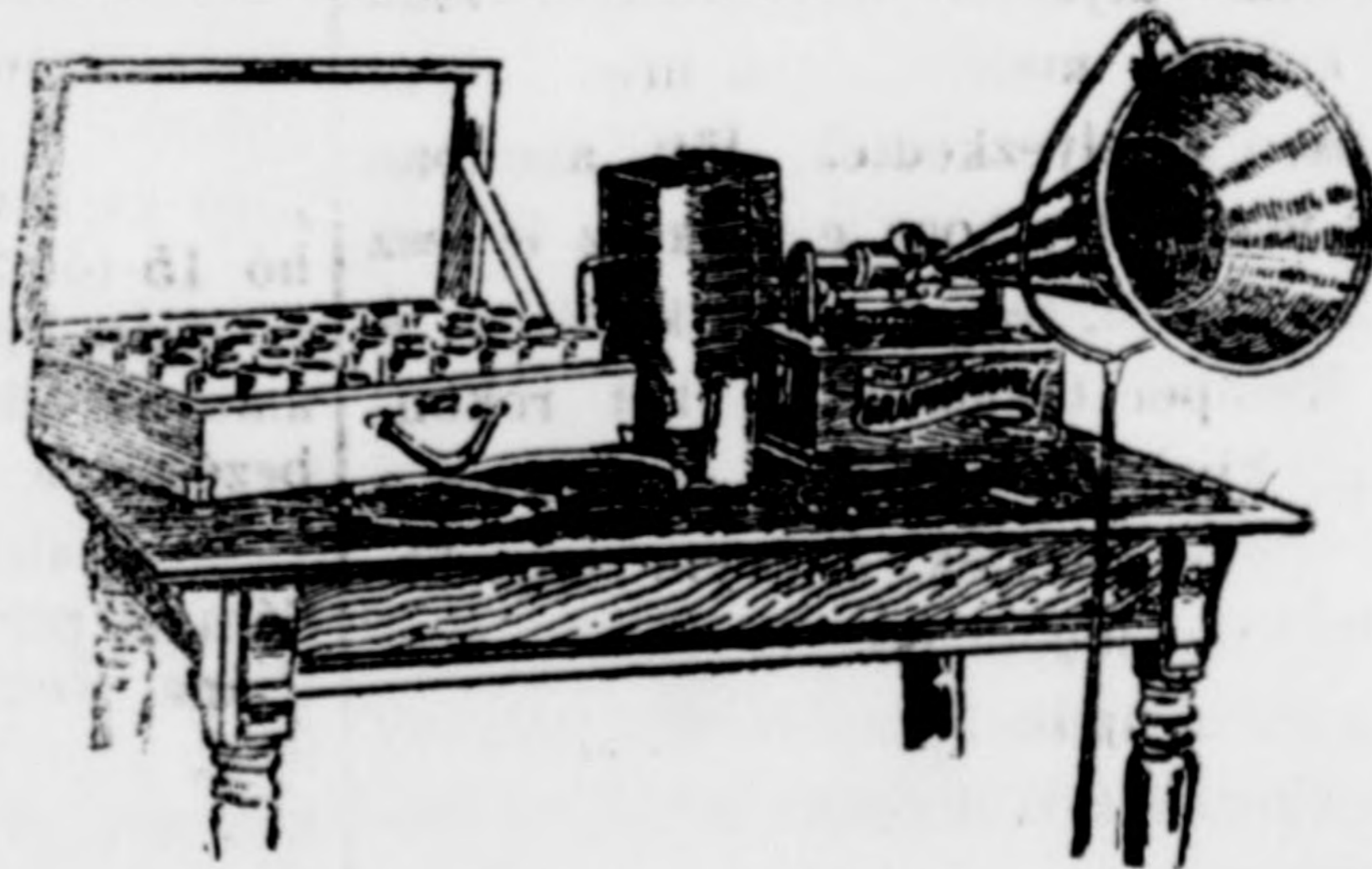
a „Hattyu“ udvarban.

Kellemes magánszórakozás!

Értésére adom a nagyérdemű közönségnek, miszerint a

Phonograph beszélőgép gyárnak

főlerakatát megkaptam és ilyeneket teljes felszereléssel állandóan raktáron tartok, melyeket nagyság szerint 100—140 forintig árusítok el.

A Phonograph beszélőgépek a legkitünőbb gyártmányuak és szép, tisztán érthető hangjuknál fogva általános kedveltségnek örvendenek. Családi körökben, kik otthonukban kívánnak szórakozni, a legszebb indulókat vagy operákat meglepő szépen eljátszathatják. Ünnepelekkor a legszebb toásztok vele felvehetőek és még évek után is elmondathatják vele. Ugyisint könnyű módszer új dalok megtanulására, amennyiben a gép egyszeri beéneklés után azt felveszi és hangos, fülbemászó hangon adja le, a hányszor csak kívánják.

Tisztelettel

Schönwald Imre.